

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/20/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122345107
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:6122345107.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Dominika Horváthová, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného advokátskou kanceláriou: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.X.XXXX, adresa C., o zaplatenie 7.559,86 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 27Csp/60/2022-111 zo dňa 20.2.2023, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd vo výroku I. žalobu v celom rozsahu zamietol a vo výroku II. žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Pri rozhodovaní prvoinštančný súd vychádzal zo skutkového stavu ako ho zistil z vykonaného dokazovania, keď ustálil, že žalovaný požiadal dňa 15.11.2018 o VÚB pôžičku vo výške 8.000,- €, so splatnosťou 60 mesiacov. V žiadosti uviedol, že je slobodný, svoje bydlisko a zamestnávateľa od 3/2018, neuviedol vzdelanie a ani v akej nehnuteľnosti býva. Postupca urobil dopyt do registra klientskych informácií a overil si, že nemá iné úvery, je slobodný a zamestnaný na dobu neurčitú od 3/2018. Následne postupca a žalovaný uzatvorili úverovú zmluvu dňa 15.11.2018. Predmetnou zmluvou sa zaviazal postupca žalovanému poskytnúť úver vo výške 8.000,- €, úroková sadzba bola dohodnutá fixná 17,6% po zohľadnení zľavy, prvá splátka bola splatná 12.12.2018, výška splátky 198,80 €, počet splátok 60, periodicita splátok bola k 12. dňu v mesiaci, doba trvania zmluvy bola 60 mesiacov. Ročná percentuálna miera nákladov 19,48%, celková čiastka spojená s úverom 12.088,00 €, poplatok za poskytnutie úveru 160,- €. Postupca vyzval žalovaného dňa 23.07.2019 na zaplatenie dlžných splátok vo výške 615,19 € do 15 dní od doručenia výzvy a zároveň ho upozornil na možnosť zosplatenia úveru, ak dlžné splátky neuhradí. Výzvu prevzal žalovaný dňa 26.07.2019. Dňa 16.09.2019 postupca oznámil žalovanému zosplatenie úveru ku dňu 16.09.2019 a vyzval na zaplatenie pohľadávky 8.153,06 € do 7 dní. Oznámenie bolo žalovanému doručené 20.09.2019, nakoľko týmto dňom bolo uložené na pošte a dostalo sa preukázateľne do dispozičnej sféry žalovaného. Z prehľadu splácania úveru súd zistil, že žalovaný zaplatil celkovo 5 splátok po 198,80 €. Včas zaplatil prvé 4 splátky a od piatej splátky splatnej 12.04.2019 bol v omeškaní, túto zaplatil dňa 09.05.2019. Na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi VÚB a.s. a súčasným žalobcom, bola pohľadávka voči žalovanému z titulu nesplateného úveru postúpená na žalobcu a postupca dňa 20.09.2021 oznámil žalovanému postúpenie pohľadávky.

3. Právne prvoinštančný súd vec posúdil na základe aplikácie ust. § 39, § 52 Občianskeho zákonníka v znení platnom v čase uzatvorenia zmluvy (zák. č. 40/1964 Zb. – Občiansky zákonník – ďalej aj len OZ), § 7, § 11 ods. 2, § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov... v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy (ďalej aj len ZoSÚ) a § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách.

4. Predmetnú zmluvu o úvere prvoinštančný súd posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú, nakoľko právny predchodca žalobcu ako právnická osoba konal pri uzatváraní a plnení zmluvy v rámci predmetu svojho podnikania a žalovaný ako spotrebiteľ takto nekonal. Právny vzťah medzi účastníkmi založený predmetnou úverovou zmluvou je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 2 písm. d) ZoSÚ a je preto nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru, t. j. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a ZoSÚ.

5. Súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ zn. C-679/18, v ktorom sa uvádza, že články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offo existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23. Články 8 a 23 smernice 2008/48 sa majú ďalej vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej sa sankcia za porušenie povinnosti veriteľa posúdiť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa, ktorá spočíva v neplatnosti zmluvy o úvere spojenej s povinnosťou spotrebiteľa vrátiť veriteľovi poskytnutú sumu istiny v dobe primeranej jeho možnostiam, uplatní len pod podmienkou, že daný spotrebiteľ túto neplatnosť namietne, a to v trojročnej premlčacej dobe. Súd poukázal aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ zn. C - 449/13 z ktorého vyplýva, že veriteľ musí v každom prípade a vzhľadom na osobitné skutočnosti prípadu posúdiť, či sú uvedené informácie primerané a dostatočné na ohodnotenie úverovej bonity spotrebiteľa. V tejto súvislosti sa môže dostatočný charakter uvedených informácií líšiť vzhľadom na okolnosti uzatvorenia zmluvy o úvere, osobnú situáciu spotrebiteľa a výšku úveru. Toto ohodnotenie sa môže uskutočniť prostredníctvom dokumentov preukazujúcich finančnú situáciu spotrebiteľa, ale nemožno vylúčiť, že veriteľ zohľadní aj staršie informácie o finančnej situácii záujemcu na úver, ktorými môže disponovať. Obyčajné nepodložené vyhlásenia spotrebiteľa však nemôžu byť samy osebe dostatočné, ak k nim nie sú pripojené dôkazy.

6. Informácie pre rozhodnutie veriteľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám, a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom a samozrejme ním aj preukázaných, tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Z dikcie zákona posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver logicky vyplýva, že posúdenie s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať úver nie je možné bez porovnania mesačných príjmov a samozrejme nevyhnutných mesačných výdavkoch žiadateľa. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný a domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje. Cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Z uvedeného vyplýva, že súd v spotrebiteľských sporoch aj bez námietky strany sporu, teda aj bez popretia skutkových tvrdení, je povinný skúmať ex offo okrem iného aj skutočnosť, či veriteľ pred uzavretím zmluvy posúdil úverovú bonitu spotrebiteľa. Preto prvoinštančný súd dňa 25.01.2023 vyzval žalobcu na doplnenie skutkových tvrdení ohľadne skúmania bonity spotrebiteľa veriteľom s odbornou starostlivosťou.

7. Z vyjadrenia žalobcu a z predloženej žiadosti o poskytnutie úveru ako aj z dopytu do registra klientskych informácií a úverového registra, považoval súd za preukázané, že sa veriteľ pri poskytovaní úveru žalovanému uspokojil len s jeho vyjadrením v žiadosti, kde uviedol, že je slobodný, oznámil bydlisko a zamestnávateľa od 3/2018. V žiadosti neuviedol vzdelanie a ani v akej nehnuteľnosti býva. Iné podrobnejšie údaje o príjme a výdavkoch veriteľ nežiadal. Žalobca preukázal, že veriteľ urobil dopyt do registra klientskych informácií, kde si overil, že nemá iné úvery, je slobodný a zamestnaný na dobu neurčitú od 3/2018. Žalobca uviedol, že veriteľ odhadol čistý príjem spotrebiteľa a paušálne bez bližšieho skúmania určil jeho mesačné náklady vo výške životného minima. Z uvedeného vyplýva, že žiadnym spôsobom veriteľ nemal preukázaný skutočný príjem a ani mesačné výdavky žalovaného. Skúmanie výdavkov len nahliadnutím do databáz banky a úverových registrov nie je dostatočné, pretože záväzky klienta nemusia vyplývať z verejných databáz, môže sa jednať napríklad aj o súkromné pôžičky. Tieto databázy navyše nemôžu dať obraz ani o výdavkoch klienta. Veriteľ jeho výdavky vôbec neskúmal, nezisťoval napr. výdavky na bývanie, či býva v nájomnom byte, prípadne u rodičov vzhľadom na jeho vek XX rokov, nezisťoval ani jeho iné mesačné náklady. Preto veriteľ nemal správny údaj o tom, aká suma zostane žalovanému po uhradení všetkých jeho nevyhnutných výdavkov a či bude skutočne schopný splácať úver.

8. K posudzovaniu schopnosti žalovaného splácať spotrebiteľský úver pristúpil veriteľ len formálne a jeho postup nenaplnil účel predpokladaný ustanovením § 7 ods. 1 ZoSÚ. Jeho postup je preto možné hodnotiť podľa ustanovenia § 11 ods. 2 veta prvá a druhá ZoSU ako nekonanie s odbornou starostlivosťou pri posúdení schopnosti splácať spotrebiteľský úver a zároveň hrubé porušenie tejto povinnosti s dôsledkami, ktoré z porušenia vyplývajú, a to jednak zánik oprávnenia od spotrebiteľa vyžadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru a jednak bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

9. Záväzkový vzťah, ktorý je predmetom konania je bankový úver, ktorý na rozdiel od úverov, napr. od nebankových spoločností, je regulovaný aj špeciálnou právnou úpravou zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. V danom prípade v dôsledku neplatnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, nedošlo k platnému a účinnému zosplateniu úveru právnym predchodcom žalobcu. ZoSU v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok v ustanovení § 17 ods. 1 obsahuje obmedzenie, ktoré umožňuje postúpiť iba takú pohľadávku z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver na veriteľa, ktorý nemá obmedzený rozsah poskytovania spotrebiteľských úverov (ktorým je aj žalobca, čo vyplýva z obchodného registra), ktorá je po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru (teda nastala splatnosť už aj poslednej splátky) alebo sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (teda došlo k jej predčasnemu zosplateniu). Pretože predčasné zosplatenie spotrebiteľského úveru (ku dňu 16.09.2019) bolo neplatné, k postúpeniu pohľadávky (dňa 17.09.2021) malo dôjsť skôr, ako nastala konečná splatnosť úveru (dňa 12.11.2023). Ak určitú pohľadávku nie je možné postúpiť, keďže jej postúpenie je objektívne neprípustné, t. j. zakázané, potom jej následné postúpenie inému subjektu je svojom obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení pohľadávok, ale aj navonok voči dlžníkovi. Neplatné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru právnym predchodcom žalobcu zakladá v zmysle ustanovenia § 17 ods. 1 ZoSU a ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok, teda nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore. S ohľadom na túto skutočnosť žalobca nie je nositeľom práva, ktoré bolo predmetom postúpenia a žalobcom uplatnené v tomto konaní, preto mu nie je možné toto právo priznať. Vzhľadom na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu prvoinštančný súd žalobu zamietol.

10. K námietke žalobcu, že ak súd rozhodne inak ako vyhovením žalobe pôjde o prekvapivé rozhodnutie prvoinštančný súd uviedol, že s predbežným právnym posúdením súdu, by sa mohol oboznámiť na pojednávaní, ktorého sa nezúčastnil. Nie je povinnosťou súdu písomne oboznamovať strany s predbežným právnym posúdením. Navyiac ho súd vyzval na doplnenie skutkových tvrdení v častiach, v ktorých považoval uplatnený nárok žalobou za nedostatočne zdôvodnený a to dvomi výzvami. K skúmaniu ex offo uplatneného nároku žalobcu, aj bez popretia skutkových okolností v spotrebiteľskom spore, sa súd vyjadril predtým.

11. Súd prvej inštalcie o trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a čl. 4 ods. 1 CSP. Žalovaný bol plne úspešný, súd mu však nepriznal náhradu trov konania, nakoľko možnosť priznania náhrady vylučovalo to, že žalovanému v tomto konaní preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky

ako trovy konania nevznikli. Súd v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodol priamo tak, že žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznáva (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.2.2018 sp. zn. 7Cdo 14/2018 a z 26.10.2016 sp. zn. 6 Cdo 544/2015).

12. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalobca a to z dôvodov, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom sa domáhal, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že vyhovie žalobe, resp. aby rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom si zároveň vyčíslil trovy odvolacieho konania v sume 683,33 Eur.

13. Odvolateľ s poukazom na ust. § 150 ods. 1 a § 151 ods. 1 CSP zdôraznil, že od vydania platobného rozkazu boli skutkové tvrdenia žalobcu v konaní nesporné a žalovaný bol v konaní absolútne pasívny, teda nijakým spôsobom nepoprel tvrdenia žalobcu. Právny predchodca žalobcu pri skúmaní schopnosti splácať úver postupoval v súlade so zákonom a s odbornou starostlivosťou, dostatočne skúmal bonitu žalovaného. Tvrdenie, že odborná starostlivosť pri posudzovaní schopnosti žalovaného splácať úver bola zachovaná, tak bolo potrebné považovať podľa § 151 ods. 1 CSP za nesporné skutkové tvrdenie, ktoré si je súd povinný osvojiť ako v konaní zistený skutkový stav. V konaní nedošlo k nijakému popretiu skutkových tvrdení žalobcu zo strany žalovaného. Preto ani súd nemal sám popierať tvrdenia žalobcu, ako ani hľadať dôkazy umožňujúce popretie týchto tvrdení, ktoré v konaní neboli urobené žiadnou zo sporových strán. Porušenie povinnosti tvrdenia strany sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu, ktorá má za následok procesnú sankciu vo forme buď nespornosti nepotretých skutkových tvrdení protistrany, alebo neúčinnosti ne kvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany. Aplikácia § 151 ods. 1 CSP nie je v tomto prípade nijakým spôsobom vylúčená či obmedzená a je potrebné ho aplikovať aj v spotrebiteľských sporoch. Odvolateľ zdôraznil, že žalobcom tvrdené skutkové tvrdenia neboli počas celého konania protistranou žiadnym spôsobom popreté, pričom žalovaný bol v konaní pred súdom prvej inštancie pasívny. Pokiaľ súd v odôvodnení rozsudku uvádza rôzne tvrdenia, ktorými spochybňuje tvrdenia žalobcu, žalobca takéto úvahy súdu považuje za ničím nepodložené a neopodstatnené, pričom nimi súd znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V zmysle § 151 ods. 1 CSP bolo teda potrebné považovať tvrdenia žalobcu za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo potrebné uzavrieť, že právny predchodca žalobcu pred poskytnutím úveru s odbornou starostlivosťou skúmal schopnosť žalovaného splácať spotrebiteľský úver, čo v konečnom dôsledku aj preukázal dopytom do úverového registra, ako aj uvedením spôsobu výpočtu ukazovateľa schopnosti splácať úver. V tejto súvislosti odvolateľ poukázal na komentár k Civilnému sporovému poriadku (Praha: C.H.Beck, Števček et al. 2016 str. 573), podľa ktorého v sporovom konaní súd nevykonáva dôkazy na preukázanie nesporných skutkových tvrdení, ktoré si súd osvojí ako zistený skutkový stav, z ktorého vychádza v meritórnom rozhodnutí. Iba účinne popreté skutkové tvrdenie sa považuje za sporné. Na základe uvedeného odvolateľ považuje za preukázané, že keďže žalovaný bol pasívny, nemožno hovoriť o účinnom popretí skutkových tvrdení tak, ako to predpokladá zákon a je potrebné sa zamerať na skutočnosť, že žalovaný sa k žalobcom tvrdenej skutočnosti nevyjadril a predmetné skutkové tvrdenia žalobcu je potrebné považovať za nesporné.

14. Podľa odvolateľa uvedený právny názor je zároveň v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou vyšších súdnych autorít. Poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23CoCsp/3/2022 z 27.5.2022, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17CoCsp/24/2022 z 20.10.2022, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10CoCsp/20/2021 z 13.9.2022, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5CoCsp/85/2021 z 31.8.2022, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoCsp/36/2022 z 19.1.2023, z ktorých citoval názory súdov vo vzťahu k § 151 ods. 1 CSP. Odkázal tiež na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11CoCsp/43/2020 z 27.5.2020, sp. zn. 11CoCsp/4/2021 z 28.2.2022, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 8Cob/82/2021 z 28.4.2022.

15. Z vyššie uvedeného je podľa odvolateľa zrejmé, že v danom prípade súd zvýhodnil žalovaného, keď mu poskytol ochranu spočívajúcu až v popieraní skutkových tvrdení žalobcu, čím prekročil svoje právomoci tým, že aktívne namiesto strany sporu rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu, čím nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej

miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Okrem toho postupca postupoval pri skúmaní bonity žalovaného v súlade s odbornou starostlivosťou podľa § 17 ods. 1 a § 11 ods. 2 ZoSÚ a teda platne vyhlásil mimoriadnu splatnosť v súlade so zákonom, preto je aj zmluva o postúpení platným právnym úkonom a žalobca tak v konaní je aktívne vecne legitimovaný.

16. Žalovaný odvolanie nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadril.

17. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku – ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie prípúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v intenciách podaného dovolania dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, keďže nebol naplnený žiadny ním uplatnený odvolací dôvod a rozsudok súdu prvej inštancie je vo výrokoch vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 CSP).

18. Predmetom konania je nárok žalobcu ako postupníka predchádzajúceho veriteľa žalovaného VÚB, a.s., Bratislava, na zaplatenie sumy 7.559,86 Eur z titulu nezaplateného úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere D. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 15.11.2018. Prvoinštančný súd predmetnú žalobu v celom rozsahu zamietol v podstate s odôvodnením, že právny predchodca žalobcu VÚB, a.s., ako veriteľ si nespĺnil svoju zákonnú povinnosť v zmysle § 7 ods. 1 ZoSÚ, keď neposúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného ako spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, v dôsledku čoho v zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ veriteľ nebol oprávnený požadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, následkom čoho nedošlo k účinnému zosplateniu predmetného úveru, pričom § 17 ods. 1 písm. a) ZoSÚ umožňuje prevod práv vyplývajúcich zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere na tretiu osobu v prípade pohľadávky po konečnom termíne splatnosti alebo ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti, čo malo v spojení s § 39 Občianskeho zákonníka za následok neplatnosť postúpenia s následkom nedostatku aktívnej legitimácie žalobcu v spore.

19. Predmetom odvolacieho prieskumu, ktorý je vymedzený ako rozsahom, tak i dôvodmi uplatnenými v podanom odvolaní (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP) bolo posúdiť, či došlo k naplneniu odvolateľom uplatnených odvolacích dôvodov v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, písm. f), že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a písm. h), že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v kontexte obsahu podaného odvolania popísaného vyššie, so zameraním na argumentáciu odvolateľa, že pasivita žalovaného a teda nepopretie tvrdenia žalobcu, že veriteľ skúmal bonitu spotrebiteľa v súlade s ust. § 7 ZoSÚ, bolo nesporným skutkovým tvrdením, z ktorého mal súd vychádzať.

20. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o zistené skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právne závery vo veci, pričom sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplní iba nasledovné:

21. Zo spisu vyplýva, že žalobca vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 8.2.2023 (č.l. 95 spisu) uviedol, že veriteľ skúmal bonitu spotrebiteľa v danom prípade s odbornou starostlivosťou. Zo spisu tiež

vyplýva, že žalovaný bol v priebehu celého sporu pasívny, nepredložil žiadne písomné vyjadrenie, ani nariadeného pojednávania prvoinštančného súdu sa nezúčastnil, žiadne skutkové tvrdenia žalobcu teda nepoprel.

22. V zmysle § 150 ods. 1 CSP strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

23. V zmysle § 151 ods. 1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

24. Skutkové tvrdenie je tvrdenie, ktoré sa opiera o určitý fakt, o objektívne existujúcu realitu, ktorá je zistiteľná pomocou dokazovania. V danom prípade skutkovým tvrdením je tvrdenie žalobcu, že veriteľ pred uzavretím predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere skúmal bonitu žalovaného spotrebiteľa, čo napokon bolo aj listinami predloženými žalobcom v konaní preukázané, avšak tvrdenie žalobcu, že veriteľ skúmal bonitu spotrebiteľa v dostatočnom rozsahu v súlade s ust. § 7 ZoSÚ, teda že schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver posúdil s odbornou starostlivosťou, ale už nie je skutkovým tvrdením, ale tvrdením právnym, na ktoré sa cit. ust. § 151 ods. 1 CSP nevzťahuje. Preto tvrdenie žalobcu, že bonita žalovaného bola skúmaná s odbornou starostlivosťou v súlade s § 7 ZoSÚ, aj napriek pasivite žalovaného, nemožno považovať za nesporné skutkové tvrdenie, z ktorého by mal súd bez ďalšieho vychádzať.

25. Odhliadnuc od toho v zmysle záverov Ústavného súdu Slovenskej republiky v uznesení I.ÚS 246/2019-14 zo dňa 11.6.2019 pasivita protistrany nemôže mať za následok (aplikáciou § 151 ods. 1 a 2 CSP) povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok. Navyše súd je v súdnom konaní povinný vždy prihliadať na absolútnu neplatnosť ex offa aj bez námietky strany.

26. Prvoinštančný súd tiež náležite poukázal na rozhodnutie SD EÚ vo veci sp. zn. C-679/18, v ktorom sa uvádza, že články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offa existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23. Články 8 a 23 smernice 2008/48 sa majú ďalej vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej sa sankcia za porušenie povinnosti veriteľa posúdiť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa, ktorá spočíva v neplatnosti zmluvy o úvere spojenej s povinnosťou spotrebiteľa vrátiť veriteľovi poskytnutú sumu istiny v dobe primeranej jeho možnostiam, uplatní len pod podmienkou, že daný spotrebiteľ túto neplatnosť namietne, a to v trojročnej premlčacej dobe.

27. Zo všetkého vyššie uvedeného vyplýva, že súd bol oprávnený, dokonca povinný ex offa aj bez námietky resp. bez popretia skutkových tvrdení žalobcu žalovaným, skúmať, či veriteľ pri uzatvorení predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere postupoval v súlade s ust. § 7 ZoSÚ. Preto nebolo možné v danej veci akceptovať iný opačný názor súdov v rozhodnutiach poukázaných odvolateľom.

28. Podľa § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy (ďalej aj len zák. č. 129/2010 Z.z.), veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Podľa ods. 2 cit. ustanovenia, spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

29. Podľa § 11 ods. 2 cit. zákona, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé

porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

30. V zmysle § 7 ods. 16 cit. zák. veriteľ je povinný postupovať pri poskytovaní spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere obozretne a ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery a) spôsobom, ktorý nepoškodzuje spotrebiteľa a b) s odbornou starostlivosťou; vynaloženie odbornej starostlivosti je veriteľ povinný hodnoverne preukázať. Podľa ods. 17 tohto ustanovenia vynaložením odbornej starostlivosti sa rozumie najmä to, že veriteľ a) poskytne spotrebiteľovi informácie pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 a § 5, b) posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na získané informácie o spotrebiteľovi; ak je veriteľom veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky, 17a) posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver najmä s ohľadom na údaje získané z jedného alebo viacerých registrov, do ktorých poskytujú údaje veriteľa, ktorých počet sa rovná aspoň dvojtretinovej väčšine veriteľov, ktorými sú veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), ktorí sú zverejnení v zozname veriteľov podľa § 8a, banky, zahraničné banky a pobočky zahraničných bánk, v čase posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Podľa ods. 18 veriteľ je povinný v záujme odbornej starostlivosti pri poskytovaní spotrebiteľských úverov vytvoriť a udržiavať systém posúdenia schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver a postupovať v súlade s týmto systémom a vytvoriť a udržiavať systém poskytovania spotrebiteľských úverov. V zmysle ods. 19 veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky sú povinní určiť, dodržiavať a pravidelne prehodnocovať limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver a limit na podiel výšky celkovej zadlženosti k príjmu. Podľa ods. 20 na výpočet ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver sa použijú tieto položky: a) čistý príjem spotrebiteľa, b) náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, 17a), c) výška splátky spotrebiteľského úveru a d) peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa. Podľa ods. 21 veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky sú povinní limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver určiť tak, aby súčet hodnôt položiek na výpočet limitu pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver podľa odseku 20 písm. b) až d) neprevyšoval hodnotu položky podľa odseku 20 písm. a).

31. Podľa § 17 ods. 1 ZoSÚ, práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu 18b) na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a

b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

32. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu 87ac) ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. 87ad) Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť

informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

33. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

34. Odborná starostlivosť predpokladá overenie údajov, ktoré dlžník veriteľovi uviedol minimálne potvrdením zamestnávateľa, nepochybne kľúčová je aj povinnosť veriteľa využívať verejne dostupné informácie akými sú napríklad štátom publikované údaje o životnom a existenčnom minime a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nie iba tvrdenými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch (NS ČR sp. zn. 33Cdo 2178/2018). V zmysle rozsudku NSS ČR zo dňa 1.4.2015 č.j. 1As 30/2015-39 súčasťou odbornej starostlivosti poskytovateľa úveru je i taká obozretnosť, ktorá ho vedie k nespoľiehaniu sa len na údaje tvrdené žiadateľom o úver, ale i k prevereniu (požiadavky na doloženie) týchto tvrdení (napr. potvrdením o zamestnaní a príjme, doložením výplatných pásovk, doložením výpisu z účtu žiadateľa a podobne).

35. Posúdiac preukázané skutkové okolnosti danej veci podľa vyššie citovaných zákonných ustanovení odvolací súd sa zhodol so závermi súdu prvej inštancie i v tom, že veriteľ pri posudzovaní schopnosti žalovaného spotrebiteľa splácať daný spotrebiteľský úver nepostupoval s potrebnou odbornou starostlivosťou keď si nezabezpečil dostatok údajov o príjmoch a výdavkoch žalovaného na získanie objektívneho obrazu o jeho finančnej situácii. Veriteľ žiadnym spôsobom nielenže nemal preukázaný, ale ani nezisťoval skutočný príjmy žalovaného, ani jeho mesačné výdavky, ktoré sa nesporne základnými údajmi pre posúdenie schopnosti splácania úveru. Veriteľ vôbec nezisťoval, ani u samotného žalovaného, výplatnými páskami, výpisom z účtu, potvrdením zamestnávateľa, či overením od Sociálnej poisťovne, výšku jeho mesačného príjmu, ktorá nevyplýva ani zo samotnej žiadosti žalovaného spotrebiteľa o úver. Odhad príjmu žalovaného veriteľom (na sumu 881,60 Eur) potom nemá oporu v žiadnych relevantných podkladoch a to o to skôr, že zo žiadosti žalovaného nevyplýva ani aké vzdelanie dosiahol. Je podloženým aj tvrdenie prvoinštančného súdu, že veriteľ nemal žiadnym spôsobom preukázané ani mesačné výdavky žalovaného, ktoré nie sú obsiahnuté ani v žiadosti žalovaného o úver, v ktorej nie je ani uvedené, či má vyživovacie povinnosti, v akej nehnuteľnosti býva (či býva v nájomnom byte prípadne u rodičov). V danom prípade veriteľ nezisťoval akékoľvek (základné pravidelné) výdavky žalovaného, keď o nich nie je ani zmienka v žalovaným podanej žiadosti, pričom iba zistenie z verejných databáz, že žalovaný spotrebiteľ nemal v danom čase iný úver, je za účelom zisťovania výdavkov spotrebiteľa absolútne nedostatočné.

36. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd sa zhodol s názorom prvoinštančného, že k posudzovaniu schopnosti žalovaného splácať spotrebiteľský úver pristúpil veriteľ čisto formálne a jeho postup nenaplnil účel predpokladaný cit. ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ, keď s odbornou starostlivosťou neposúdil schopnosť žalovaného splácať daný spotrebiteľský úver, pretože k tomuto posudzovaniu si nezabezpečil nevyhnutné základné informácie. Dôsledkom toho, že veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ v zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ je, že nebol oprávnený požadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, v dôsledku čoho právny úkon, ktorým veriteľ jednostranne vyhlásil predčasnú splatnosť daného spotrebiteľského úveru, je pre rozpor so zákonom v zmysle § 39 OZ, absolútne neplatným právnym úkonom, ktorý je neúčinný. Následne, ak malo dôjsť k postúpeniu predmetnej pohľadávky z pôvodného veriteľa na žalobcu za situácie, keď postúpená pohľadávky nebola splatnou v rozpore s cit. § 17 ods. 1 ZoSÚ, k postúpeniu došlo v rozpore so zákonom, čo má za následok v zmysle § 39 OZ neplatnosť právneho úkonu postúpenia, a žalobca sa účinne nestal veriteľom žalovanej pohľadávky. Na strane žalobcu je teda nedostatok aktívnej vecnej legitímácie v spore, v dôsledku čoho bolo nevyhnutné predmetnú žalobu zamietnuť, ako správne postupoval prvoinštančný súd.

37. Odvolací súd potom s poukazom a vyššie uvedené, v spojení s odôvodnením preskúmaného rozsudku prvoinštančným súdom, po vyčerpaní relevantnej odvolacej argumentácie uplatnenej žalobcom, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vo výrokoch vecne správny, včítane, vzhľadom na spôsob rozhodnutia a pasivitu žalovaného, správneho a odvolacími dôvodmi ani osobitne nenapadnutého závislého výroku II. o náhrade trov prvoinštančného konania, ako vo výrokoch vecne správny, s použitím ust. § 387 CSP potvrdil.

38. V odvolacom konaní fakticky úspešnému žalovanému vznikol v zmysle § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP právo na plnú náhradu trov konania voči žalobcovi, o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP musí rozhodnúť aj bez návrhu odvolací súd v tomto rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Keďže ale žalovaný bol v odvolacom konaní úplne pasívny, nevykonal žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli, odvolací súd žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, s odkazom tiež na R 72/18.

39. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).